St. Ved 8: —; nr 1035 Ask-Gryttinge Mongolvänner till hem- och utresor 110: —; nr 1036 M. L., Nettrabyhamn 6: —; I. J., Blidsberg gm D. S. 8: —; »I st. för bl. vid A. M:s bår, Arvika» 5: —; nr 1037 »M. W.» gm L. W., Stockholm 550: —; nr 1038 N. L., Malmö 10: —; nr 1039 L. N., Eskilstuna 5: —; nr 1040 A. L., Stockholm 8: —; nr 1041 S. L., Karlstad 98: —; nr 1042 A. E. H., Stockholm 5: —; nr 1043 E. O., Gökhem »Tackoffer» 10: —; nr 1044 A. J:s sterbhus spbm 17: 35; nr 1045 M. N., Malmö 5: —; nr 1046 T. S.-R., Jämtl. Ånge 3: —; nr 1047 U. A., Offerdal 6: —; nr 1048 L. F. P., Orrbyn 6: —; nr 1049 gm d:o Församlingen i Orrbyn 10: —; nr 1050 H. A., Ljusfors 3: —; nr 1051 A. O., Jämtön 10: —; nr 1052 A. L., Skövde 3: —; nr 1053 S. W., Borås 2: —; nr 1054 H. P., Gubbhögen 2: —, nr 1055 T. H., Östadkulle 10: —; nr 1056 O. J., Järle 8: —; nr 1057 J. v. M., Stockholm 15: —; nr 1058 S. A., Torstunaby 25: —; nr 1059 E. J., Lövberga 3: —; nr 1060 H. S., Asklanda 3: —; nr 1061 S. S., Öskeviksby 10: —; nr 1062 H. R., Stockholm spbm 39: 40; nr 1063 Mongolmissionskretsen i Åtvidaberg gm J. H. 20: —; nr 1064 S. R., Ystad 15: —; nr 1065 J. E., Aspen 5: —; nr 1066 Håknäs Missionsförenings »Mongolafton» gm S. H. 55: —; nr 1067 A. B., Malmö 10: —; nr 1068 G. E. L., Gamla Uppsala 1: —; nr 1069 B. N., Lomma 10: —; nr 1070 I. L., Göteborg 3: —; nr 1071 E. N., Vårgårda 3: —; nr 1072 A. K., Långedrag 1: —; nr 1073 D. M., Arvika 6: —; Kollekter och gåvor gm Edv. Bohlin: Mongolvännerna i Knista, spbtömning 108: 30, Kollekt i Brotorps missionshus 53: —, Knista kyrka 13: 25, Gropens missionshus 25: 59, Sörby 30: 70, Fjugesta missionskyrka 16: 90, Mullhyttemo missionshus 11: —, Bäckalunds 54: 20, Lanna 24: 50; nr 1074 I st. för bl. vid fru Agnes Görslanders bår, Bredaryd gm E. Bohlin 14: —; nr 1075 K. R., Råsboda 8: —; nr 1076 E. W., Köpmanholmen 4: —; nr 1077 Mongolvännerna i Borås till Svea Marthinsons underhåll gm E. o. K. R. 510: —; nr 1078 Mongolgruppen i Höganäs gm E. R. 50: —; nr 1079 J. F., Hälsingborg 20: —; nr 1080 A. H., Tenhult 10: —; nr 1081 I. N., Ulriksfors 3: —; nr 1082 H. S., Frykåsen 2: —; K.M.A:s pensionskassa till G. Ollén 143: 75; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 6: 25.

Summa Kronor 6.273: 84.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

Där törnsnår nu finnas skola cypresser växa upp, och där nässlor stå skall myrten uppväxa. Och detta skall bliva Herren till ära och ett evigt tecken, som ej skall plånas ut. Jes. 55: 13.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

78249

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 10 | EXPEDITION, Brunnsgatan 4, Stockholm | Okt. 1946

Inför ett nytt prov.

Vid olika tillfällen ha svenska missionsledare skickat oss vänliga hälsningar.

En aktad ledare för ett av våra största missionssällskap skrev sålunda:

»Under stora svårigheter och många gånger utan synligt resultat har Svenska Mongolmissionen utfört sin gärning. Trohet intill döden har karakteriserat eder mission. Vi tacka för den föresyn, som härvid givits åt alla.»

Och en annan vida känd missionskämpe skriver:

»Jag har många gånger fyllts av beundran inför den uthållighet, som präglat Svenska Mongolmissionens gärning.»

En av våra främste missionskännare uttalar:

»Utan tvivel ett av världens svåraste missionsfält. Men Gud har givit Eder tålamod, kraft, kärlek, uthållighet, han har visat vägen steg för steg, där det sett omöjligt ut.»

Så har vårt lilla missionsföretag trots alla våra brister likväl framstått som en gärning utförd i trohet och uthållighet.

Nu står åter vår mission inför ett prov. Tidsförhållandena te sig ogynnsammare än på länge. Våra vänners trohet och ståndaktighet kommer åter att prövas.

Skall den bestå provet?

Välkomstfest och offerdag.

Svenska Mongolmissionen har nu fått hem alla sina missionärer. Vi tacka Gud för denna nåd och för att han har bevarat dem för alla faror de senaste årens påfrestningar medfört. En *välkomstfest* för dem alla kommer att hållas i Stockholm *söndagen den 6 oktober* i Betesdakyrkan i Stockholm. Då skulle det vara synnerligen glädjande och högtidligt, om vi finge se många av våra vänner från landsorten med oss. Det är ju ett enastående tillfälle i vår missions historia, att alla missionärerna framträda samlade på en plats. Men det är Gud, som står bakom detta, och det är hans ledning, att missionärerna kommit hem. Det som står som direkt orsak till deras hemkomst känner också han bättre än vi, och han hade icke tillåtit denna utveckling på missionsfältet om han icke haft sina stora och förutseende planer till folkens frälsning även i samband med allt som skett på detta missionsfält liksom på andra sådana.

När nu denna stora högtid skall hållas, är det vår önskan, att våra missionsvänner över hela landet skola deltaga. Om de icke personligen kunna vara med, kunna de dock vara med i anden bedjande och deltagande. Vi sända härmed denna hälsning till var och en: Tänk på högtidsdagen och bed Gud giva sin rika välsignelse till densamma! Tänk på den så att vi få känna kraften av Eder andliga närvaro och Edert andliga deltagande. Då skall från denna högtid rik välsignelse gå ut över hela vårt land och ut till våra infödda kristna på fältet och icke minst till våra missionärer, som kommit hem.

Nu är det också styrelsens mening att i samband med välkomstfesten avhålla den *Mongolmissionens offerdag*, som annars brukar anordnas något senare eller i november månad. Styrelsen har ansett, att offerdagen och missionens behov bli mera levande och träda mer i ljuset för alla missionens vänner genom denna anordning. Jag har nu också styrelsens uppdrag att rikta ännu en vädjan till Mongolmissionens vänner över hela landet: *Tänk på vår offerdag den 6 oktober*. Låt tillfället bliva använt, så att det leder till en rik insamling för de stora behov, som just nu påvilar vår mission. Missionärernas hemresor i en tid som denna har krävt stora utgifter och ha icke kunnat täckas genom vad som särskilt inkommit för detta ändamål. Den utbildning av våra

missionärskandidater, som nu pågår både i England och Sverige, kräver ock missionsvännernas hjälp både genom bön och offer. Våra vänner Edvin och Birgitta Bohlin samt Paul Eriksson och fröken Thorsell äro sedan ett par månader i England för språkstudier och annan utbildning, och vår nyantagne missionärskandidat Almefors vistas vid Kortebo bibelinstitut. Vår unge broder Jonsson fortsätter sina studier vid Fjellstedtska Skolan. Det är en rik välsignelse och ett stort förtroende Gud givit Svenska Mongolmissionen i och genom alla dessa unga missionärskandidater. Det är alldeles tydligt, att när Gud givit oss dessa nya krafter och även andra stå färdiga att träda in, så är det hans mening att verket skall fortsätta. Vi hoppas av allt hjärta, att den tid snart skall komma, då vi få återupptaga verket på det gamla fältet. Skulle det emellertid dröja, så finnas säkerligen möjligheter att upptaga nytt arbete i trakter som icke ligga alltför avlägset från det gamla fältet, trakter där skaror av mongoler ännu vänta på det frälsande budskapet. Våra hemkomna missionärer ha stora planer i det avseendet. Och att Gud har sina planer, det kunna vi vara ännu mer förvissade om.

Men allt detta kräver medel utöver vad som hittills kommit oss till del. Därför är det vi nu hänvända oss till våra trogna vänner och skaffare med särskild tanke på offerdagen. Låt det bliva en riksinsamling för Svenska Mongolmissionen både med hänsyn till de föreliggande behoven och till de behov som inom en icke avlägsen framtid genom Guds ledning skola träda i dagen i sammanhang med hans direkta kallelse till Mongolmissionens vänner och missionärer. Så långt det är möjligt och lämpligt, skulle det vara tacknämligt, om särskilda insamlings- eller offer- och bönemöten anordnades den 6 oktober eller någon annan dag vid denna tidpunkt, som av lokala skäl kunde vara mera passande. Styrelsen hoppas, att den icke förgäves vädjar till missionsvännernas kärlek och intresse för den uppgift Gud givit oss bland Mongoliets folk.

Slutligen må det erinras om en sak i samband med vad som nyss framhållits om besök av vänner från landsorten vid välkomstfesten den 6 oktober. Och det är, att den sedvanliga Södertelje-konferensen följer i samma vecka. Det är väl troligt, att rätt många av Mongolmissionens vänner ha för avsikt att besöka denna konferens. Vore det då icke lämpligt att taga dessa båda besök i ett sammanhang? Då skulle det ju ock vara värdefullt att vara med vid det samkväm, som kommer att anordnas måndagen den 7 november på Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, därvid tillfälle gives att på ett mera personligt sätt

komma i kontakt med de hemkomna missionärerna. Vi hoppas att våra missionsvänner må tänka även på denna sak.

Så innesluta vi oss alla i vår himmelska Faders gemenskap och ställa oss under hans välsignande händer.

J. E. Lundahl.

---

4 decenniers strid.

40 år sedan vår mission i södra Mongoliet grundlades.

Det är i år jämnt 40 år sedan missionär Edvin Karlén startade vår mission på det nuvarande fältet i sydöstra Mongoliet. Ser man tillbaka på dessa fyra decennier, så präglas de av en ständig kamp. Ofta har det sett ut, som om missionen fått dråpslaget, men ur själva nederlagen har ny framryckning sprungit fram.

Det var en mörk tid, då det lilla Karlénska hemmet ute på mongolstäppen upplöstes genom makans död och den ensamme, brutne mannen nödgades resa hem efter en kort men smärtfylld, av strapatser och umbäranden präglad missionsgärning. Men mitt i mörkret strålade ljus fram. Från dödsbädden ljöd en hälsning: »tagen starkare tag, sänden ut många till Mongoliet; mongolerna äro värda att offra sig för.» Och detta liv gavs icke ut förgäves. Härigenom blev en av mongolförsamlingens stöttepelare vunnen. Och icke bara det. Makens varmhjärtade väddjanden här hemma i Sverige hade till följd tre nya missionärers utresa, de tre som väl betytt mest för verket på detta fält.

Nöd och nåd. Samma förlopp har upprepat sig gång efter annan.

När två unga missionärer jämte den enes hustru på kort tid skördades av döden, var det ett svårt slag. Men få år efteråt stod en annan ung missionär därute med sin hustru och sin syster, och vid gravarna ute på mongolslätten vittnade han om, att det var budskapet om de stupades offerdöd som lett honom att själv fara ut för att i någon mån söka fylla den tomma platsen efter dem.

Det har varit nöd och trångmål, förföljelser och lidanden. Men mitt i mörkret har ljus strålat fram. Det var mörkt, när den lilla skaran av kristna vid Goltjaggan fick bud om, att en

av deras främste ledare, Enke Billek, gått martyrens blodiga död till mötes, mördad av rövare. Om än mörk var dock även denna död omstrålad av ett ljust skimmer från evighetens värld. »Ni kan döda mig, om Ni vill, ty jag har en plats beredd hos Gud, och dit går jag» — det var de modiga, trosfriska ord, som blevo hans sista. Stark in i döden, starkare än sina banemän vittnade han in i det sista om seger. Kan någon annan religion än Jesu skapa sådan frimodighet i döden?

Den lilla skaran av hednakristna har tid efter annan hotats av förvärldsligande. Mångtusenårig hedendom med ty åtföljande djup förnedring i synd och last har varit deras arvedel. Med sorg sågo missionärerna, hur hårt de nykristna voro snärjda av gamla inrotade syndavanor, av frestelser, som hotade dem till livet. Ibland växte missionärernas ängslan till formlig ångest. Skall församlingen helt duka under, skall den gnista av liv som en gång tänts åter helt slockna? Men den slocknade inte. I nödens stund kom Guds ingripande. Så exempelvis för fem år sedan. »De lågo på sina knän med ansiktena mot golvet, och det var snyftningar och gråt och bönerop från förkrossade hjärtan; golvet vättes av tårar, och bekännelser gjordes om synder, som vi icke ens anat. Mången fick frigörelse den stunden, och gnagande samvetskval förbyttes i frid och glädje. Det var underbart att se den förvandling som flera av dem undergick. Det var en rening i deras inre, som visade sig också i deras anletsdrag. O, vilken glädjetid. Gud har visat oss, att hans Ande förmår krossa och väcka syndanöd även i mongolernas stolta och hårda sinnen.»

Så har nöd och nåd ständigt växlat. Det har varit en ständig närkamp med ondskans makter, en kamp bokstavligen på liv och död. Den heliga elden har ofta, ofta utsatts för fiendens hotfulla anlopp. Men helt har den fladdrande lågan aldrig kunnat släckas.

In i det sista rasade striden. De berättelser som meddelats om våra vänner Paul Georg Svenssons och hans makas och systers sista tid på Goltjaggan bära vittne om fruktansvärda anlopp från mörkrets makter, om bestialisk brutalitet och råhet. Men även detta hemska skede har sin ljusa sida. Den framträdde i en del infödda kristnas mod och trofasta kärlek och orubbliga ståndaktighet i farans och provets stund. De utsatte sig hellre själva för tortyr och fängelsestraff än de sveko sin plikt och sin övertygelse och lämnade de förföljda och misshandlade missionärerna i sticket. Detta är seger. Det är bevis på, att den låga som Jesus Kristus tänt i deras hjärtan förmår leva och brinna även under de svåraste förföljelsestormar.

Så har de fyra årtiondena visserligen burit vittne om hedendomens oerhörda makt men på samma gång därom, att den Korsfästes makt är större.

Nu står åter denna mission i ett kritiskt läge, svårare än på mycket länge. Vårt missionsfält är nu under de rödas välde. Det innebär, att den flämtande lågan åter är utsatt för häftigare och isigare vindar än på länge. Skall den nu slockna? Vi vägra att tro det. Erfarenheterna från gångna tider säga oss, att när nöden varit som störst, har hjälpen alltid varit närmast. Säkerligen skall, om vi uthålligt bedja Gud därom, samma nådefulla erfarenhet upprepa sig på nytt.

J. M. O.

I trots av . . .

Av missionär *Gerda Ollén.*

En kännare av svensk mission yttrade vid ett tillfälle att mongolmissionen i en särskild mening syntes honom vara en mission, som hade att utföras i lydnad för Guds vilja i trots av alla omständigheter och förhållanden, som ligga missionen emot.

Detta yttrande utgör i själva verket en träffande karakteristik av missionen i det karga ökenlandet. På varje blad i den svenska mongolmissionens nu snart 50-åriga historia stå orden »i trots av» inristade, och skriften är ofta märkt av tårar — även av blod.

Låt oss kasta en blick på denna missions historia.

Redan på de första bladen möter berättelsen om grusade förhoppningar, sjukdom, missionärernas återvändande från fältet. Så läsa vi om de efterföljande missionärernas martyrdöd. Vi vända några blad — återigen sjukdom, död, verksamhetens tillfälliga avstannande. Vi läsa om nya missionärers utsändande, om arbete och möda, då allt ligger missionen emot. Så täljes om de första segrarna, om öppnade dörrar, om stora, ljusa förhoppningar. Åter några blad — och vi läser berättelsen om nya, än hårdare slag. Missionärerna utvisas från hela norra Mongoliet, som obevekligt stänges för evangelii budbärare. Sedan kommer slag på slag. Gravar grävas därute, rövarhorder härja, mörda och plundra. Men under allt, trots allt, gick verket sakta framåt. Svåra och långvariga nedgångstider då allt syntes hopplöst, byttes understundom i besökelsetider, då Guds Helige Ande bröt ned motståndet i sinnena. Början av 1940-talet, var en sådan väckelsens tid, då underbara, oförgätliga scener ägde rum på våra stationer. Så kom åter en period av tunga prövningar i sammanhang med krigets framfart. Missionärerna ha måst lämna fältet, och våra kristna tvingas nu att leva under de rödas välde. Åter är en hemsökelsens tid inne, och framtiden ter sig oviss och hotfull.

Ringa och anspråkslös framstår denna mission till det yttre. Dess enda storhet är den av Gud givna viljan att orubbligt framhärda på kallelsens väg — trots allt. Och på denna väg, bland ett djupt sjunket, förslöat folk, har likvisst evighetsskatter av ovanskligt värde blivit vunna.

Men framhärdandet därute på de enformiga, tröttande och farofyllda ökenvägarna har blivit möjligt endast genom en ständig växelverkan mellan missionens tjänare i de olika uppgifterna här hemma och dess sändebud därute.

Hade missionens folk här hemma tröttnat och givit upp, så hade alltsammans stannat av. Men missionens vänner ha ej svikit. Ljusa förhoppningar ha ofta grusats. Det blev motgångar, som man ej hade anat. Det gällde att år efter år hålla ut utan att få se några av dessa stora resultat, som sätta hjärtan i brand, elda och inspirera. Det blev i stället en skola i kallelsetrohetens och framhärdandets konst. I denna skola ha missionens vänner lärt en hel del. Så kommer det sig att för varje ny prövning därute från hemlandet ljudit ett tusenstämmigt: »Låt oss, trots allt, hålla ut.»

När leden glesnat därute, har svaret från missionens folk blivit nya krafter, som ställt sig i missionens tjänst. Nöden därute har drivit till bön här hemma och ökade behov till större offer. Villiga händer ha arbetat, och raska fötter ha vandrat för att fylla de olika behoven. Och då det för många av missionens vänner varit tider av ekonomiskt betryck, ha de ändå trots stora svårigheter varit med i gärningen. Under de svåra tiderna ha gåvorna kanske blivit smärre, men de ha kommit från allt flera håll, och behoven ha, trots allt, blivit fyllda.

*

Den starka, trosfriska maning, som så i offer och gärning ljuder från missionens bärare i hemlandet, från dess medarbetare i de olika uppgifterna, den tränger alltjämt fram till missionärerna och även till våra infödda kristna ute på de sandiga ödemarksstigarna. De höra den, och med lyftade huvuden tränga de vidare.

Den fortsatta gärningen därute trots hinder och trötthet och nöd av mångahanda slag är deras svar.

Så har deras liv blivit den maning, som i sin tur livat och stärkt missionens folk i deras gärning. Klarast har den ljudit, denna maning därutifrån, under svåra och tunga lidandestider och under tider av faror, då troheten mot uppgiften har krävt att liv satts på spel och liv givits.

Då en ung missionär vid början av sin gärning därute plötsligt berövades den, som var honom kärast på jorden, var svaret blott ett nytt hängivande åt Gud och hans tjänst. Förvisso förnummo missionens folk den maningen.

»Du ger väl inte upp», ljöd det stilla och vädjande. Orden yttrades en gång av en ung, döende mongolmissionär till en kamrat, som för några dagar sedan förlorat sitt enda, jordiska stöd.

»När jag är borta, skall du ändå fortsätta missionsarbetet.» Så ljöd det från en annan dödsbädd.

Och från en tredje: »Jag går hem nu, men hälsa missionens vänner att de skola taga starkare tag, sända ut flera.»

Missionens folk ha hört dessa maningar, och de ha väckt gensvar i deras inre. Så har den gemensamma uppgiften *trots allt* kunnat fullföljas.

*

Därute har efterhand en liten församling av kristna mongoler växt fram. Kunde vi förnimma, vad som rör sig på djupet av dessa hednakristnas hjärtan, då skulle vi höra liksom ett korus av röster. De tala, dessa inre röster, om synd, om svaghet och okunnighet, om smygande frestelser, som växa och bli till stormvindar, som rycka dem med sig, de tala om onda böjelser och medfödda anlag, som pina och plåga. De tala om motstånd från de närmaste, motstånd från präster och lekmän, ja, om ett kompakt, oerhört motstånd från ett helt folk i förbund med ondskans andemakter i himlarymderna. Undrande, häpna fråga vi oss, hur det är möjligt, att denna lilla församling trots allt detta kan bestå. Svaret ligger i några ord, som den, som lyssnar,

åter och åter får höra framviskas av trängda människohjärtan: »Jesus, *min Frälsare*, dock förbliver jag hos dig.»

Kunde vi bli ännu mera stilla, så skulle våra själar kunna uppfånga underbara, gripande toner från en annan värld. Vi skulle få höra en skara av frälsta mongoler sjunga en ny sång inför Guds och Lammets tron. Återigen skulle tonen »i trots av» ljuda emot oss, men nu inte såsom uttryck för hjärtats bävande, kämpande tro, ej heller för heliga beslut, för stridsvilja, offermod eller det sega framhärdandet på Guds kallelses väg utan såsom en väldigt frambrusande, jublande triumfsång till Guds frälsande nåd.

»Jag var en drinkare, en opierökare, jag var full av vidskepelse och avguderi, jag var fångad av lögnens och ondskans makter — *dock frälste du mig*. Jag var klädd i lumpor och orena trasor, du gav mig den skinande, vita dräkten. Jag är ren och tvagen i Lammets blod.» Frälst — *trots allt*. O, vilken lovsång, vilka gripande toner till Guds och Lammets ära, som i evigheters evighet skall ljuda och bli allt starkare, allt mer fulltonig och jublande.»

*

Åter stå vi vid ett vägskäl. Åter stå vi inför nya uppgifter och nya behov. Må då vårt lösensord »framåt, trots allt» ljuda från mongolmissionens led, från enskilda och från mongolgrupper överallt i landet. Må det ljuda stilla och ödmjukt men orubbligt fast och beslutsamt.

I egen kraft förmå vi intet. »Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.» Sak. 4: 6.

Låt oss hämta kraften, där den står att finna. Missionens flödande kraftkälla är Kristi kärleks allt betvingande, allt uthärdande och allt övervinnande makt. Genom denna kärleks makt skola vi bli i stånd att fylla våra uppgifter, små eller stora, i den gemensamma gärningen. Vi skola kunna tränga framåt, trots allt. Envar av oss skall kunna göra något *för att vinna nya vänner till missionen, nya medarbetare i de olika uppgifterna*. Det kostar tid och arbete, möda och besvär. Men vi vilja ej rygga för svårigheter, ej giva vika för hinder. *Trots allt vilja vi tränga framåt i vår uppgift att bland mongolerna utbreda Guds rike* — vi må stå ensamma, var för sig, eller tillsammans med andra.

Bland de kristnas bödlar i Durbet.

De kristnas mördare bli föremål för kristen kärlek.

*Av missionär JOEL ERIKSSON.**

Då man färdas tio sv. mil väster om Hattin Sum kommer man in i den stora Durbetprovinsen. Både folket och myndigheterna där ha länge ställt sig avvisande då vi sökt komma dem närmare. Det var ytterst få patienter från Durbet som kom till Hallong Osso eller Hattin Sum, och av sjukbud hade vi ända upp till 1928 inte fått ett enda. Vid sommarresor hade flera av missionärerna rest genom Durbet och en av dem berättade hur han en gång ville stanna över natten hos en Durbetmongol men denne körde i väg honom med ett: »Om du så slår huvudet av mig, så inte får du ligga här» — ändå är ju gästfriheten i Mongoliet en oskriven lag. Våra kolpotörer som ibland besökte Durbet brukade komma hem mycket nedstämda och berätta hur hårt folket var. Så hade de en gång i en by spritt evangeliedelar och traktater, men då kom en lama och samlade ihop skrifterna, och mitt framför våra evangelister rev han dem i bitar och trampade på dem för att visa hur hopplöst det var för Jesus-Guden att vinna fotfäste i Durbet. Vid ett annat tillfälle hade missionär Almblad rest en tid före dem genom samma trakt. Då funno de en dag i en torr flodbädd ett flertal evangeliedelar med en sten lagd över dem. Tydligen hade folket i en by tagit emot böckerna, men så kom en lama och skrämde dem för de farliga skrifterna, och i sin fruktan hade de på detta sätt »lagt ut» dem för att i minsta möjliga mån stöta sig med andemakterna. I en annan by grälade en hövding på dem och sade bl. a.: »Om ni ändå gick och tog plats som fårvaktare, så gjorde ni någon nytta.» Det var ju inte underligt, om vittnena under dessa förhållanden berövades sin frimodighet.

*Under ett intressant anförande om läkarmissionen vid Svenska Mongolmissionens senaste årshögtid berättade missionär Joel Eriksson en hemsk episod ur Durbetmongolernas historia, då de på order från högsta ort på en gång avlivade ett par hundra kristna — alltså ett veritabelt massmord. Härom meddelar närmare ovanstående framställning.

Väglösa vidder i Durbet.

Så blev själve prinsen av Durbet sjuk. Man sökte många namnkunniga lamor och levande gudar, och större delen av prinsens hjordar gavs till templen för att böner och mässor skulle läsas och gudarnas vrede blidkas. Så gick tre år, och man började ge upp hoppet om prinsens tillfrisknande. En dag kom en stor hövding från en grannprovins på besök till palatset. Han var tillförne en mycket namnkunnig rövarehövding, Damerung Serren, som blivit tagen till nåder och nu fått rykte om sig som en modig bekämpare av de då och då uppdykande rövarbanden. Vid flera tillfällen hade vi fått ta hand om hans sårade soldater. Bl. a. fick missionär Havermark och syster Dagny år 1922 ta hand om en av hans sårade soldater som fått ett elakt skottsår genom halsen och som genom ett under räddades till livet. Nu berättade Damerung Serren om sina erfarenheter av vårt sjukvårdsarbete och yrkade på att de skulle sända bud till oss. En vacker sommardag år 1928 kom en lägre hövding i den typiska Durbetdräkten ridande med löshäst till vår under byggnad varande nya station vid Hattin Sum. Han medförde två stora brev med granna röda stämplar, blå hattak och prinsens och Damerung Serrens stora röda visitkort. I sirliga fraser bad de i skrivelserna om ett besök och att vi skulle ta hand om och bota prinsen. Denne hade nu under sommaren förts till en hälsokälla omkring åtta mil väster om Hattin Sum, där han bodde i tält. Visserligen fanns det ingen väg som passade, men terrängen

var ganska god, och då hösten kom hade vi vid åtta besök kört upp en liten bilväg över stepper och bergkullar och genom ravi-ner till Durbet.

En första översyn av den kunglige patienten var nog för att ställa diagnosen, tertiär syfilis. En gång i veckan besökte vi nu prinsens läger för att ge neosalvarsan-injektioner, och för varje gång ökades antalet patienter. Då prinsen själv lät sig behandlas och till och med tillfrisknade under vår behandling, var det ju ingen orsak varför hans undersåtar skulle fortfara att vara rädda, trots det förtal och de elaka rykten de förr hört om oss och som i så många år avhållit dem från att söka hjälp hos oss, även om tanken ibland vaknat och nöden drivit på. Många evangeliedelar spredos denna sommar i Durbet och allt tyder på att de mottogos utan fruktan. Men ibland talade de om att de sett sådana böcker förr som spritts av resande missionärer eller ett par mongoler som rest med oxkärra, men vi var rädda för dem, sade de. Då vi avslutade behandlingarna för sommaren, sade en av de stora hövdingarna: »Sänd nästa sommar hit bokspridarna igen och sänd med dem lite medicin; nu ska vi ta emot dem bättre.»

Dessa Durbetresor utan vägar ledde ibland till äventyr. Och särskilt äventyrligt blev det en gång då jag på grund av arbetet hemma blev fördröjd vid starten och sedan fick köra hem i mörkret. Halvvägs hemma tappade vi spåren och fick köra efter stjärnorna, som många gånger förr. På väg utför en kulle körde vi ned i en halvmeterdjup fåra som störtregnen rivit upp. Med en duns — som uppstod då framhjulen åkte ned — tvärstannade bilen. Jag hoppade ur och sökte dra den gamla motorn i gång med veven. Bara med möda kunde jag dra motorn runt, och ett skrapande ljud tydde på att det var fråga om något allvarligt och att det var bäst att inte röra motorn. Det var inget annat att göra än att ordna det på bästa sätt i baksätet och övernatta. Det var ju sommar, och det gjorde ju det hela mindre besvärligt, även om natten i Mongoliet var kolmörk. På morgonen fann vi en by i närheten, och där fick vi låna oxar som bogserade hem den sjuka bilen. Det befanns att motorns kåpa av stöten fått en buckla som skrapade på balanshjulet, och det var bara att hamra ut den igen. Då vi kom dit veckan efter hade prinsen hört om olyckan och fruktade att han nu skulle få en stor räkning för reparationer. Men med glädje kunde vi tala om, att det var en av de få bilreparationerna som inte kostat oss något extra.

Vid ett besök hos prinsen följande vår fick jag på hemvägen

Devagon Dusselaktji.

Devagon Dusselaktji, prinsens närmaste man, med i bilen. Han är en av de intressantaste mongoler jag mött. Sina anor räknar han från själve kejsar Chingis Khan. Mycket har han upplevt, och han kunde berätta då han kom i gång. Då vi nu satt vid varandras sida i bilen sade han: »Du tycks inte vara rädd för oss Durbetfolk, men du vet nog inte hurudana vi är? Har du hört om år 26 och vad vi gjorde då?» Det hade jag inte, men jag visste att deras år 26 var vårt år 1900 och att han syftade på boxarupproret. Det var det 26:te året av kejsar Kuang Hsis regering. Så fortsatte han: »Vid den tiden fanns söder om vår provins flera katolska missionsstationer med hundratals kristna kineser. Vi hade under många år lärt känna dem, och många av dem var våra vänner. Nu kom ett par hundra av dem på flykt undan boxarna upp till vår provins. Men vi fick också samtidigt från änkekejsarinnan i Peking ett påbud att alla utlänningar och kristna måste dödas. Vi tyckte dock att dessa var våra bekanta och vänner, och inte kunde vi väl döda dem. Strax efter kom en ny skrivelse från Peking ännu skarpare formulerad, där vi hotades med stränga straff, om vi ej genast dödade alla kristna. Prinsen kallade då samman alla hövdingarna till ting. Jichi Dusselaktji, prinsens närmaste man, tog då till orda och sade: »Hur går det med oss om vi inte lyda kejsarinnans påbud

utan dra över oss hennes vrede?» Då beslöts att utan vidare dräpa alla de kristna. Men vi hade inte hunnit mer än göra det, förrän vi fick ett nytt edikt, och där stod, att vi skulle ta väl vara på alla de kristna och älska dem som oss själva. (Det var sedan de allierade besegrat boxarna och intagit Peking.) Vad skulle vi nu göra? Inte kunde vi väcka de döda till liv! Slutet blev att vi fick ge södra delen av vår provins som ersättning till den katolska missionen för att vi dödat så många kristna. Där ser du hur förskräckliga vi Durbetfolk är», slutade han. En hemsk berättelse. Men den gav mig tillfälle att peka på Jesus, syndares Frälsare och vän, som sänt oss som sina vittnen till hans land och folk.

Senare fick vi också tillfälle att hjälpa Devagon Dusselaktji i en svår sjukdom, och hans tacksamhet då var mycket stor. Han ville resa en sten och på fyra språk låta inhugga ett vittnesbörd om vad som vederfarits honom, men det intresserade oss inte. Då erbjöd han sig i stället att hjälpa till att bygga en missionsstation, om vi ville komma till Durbet och uppta arbete. Tyvärr ha vi ännu ej kunnat anta denna inbjudan, emedan vi varit för få. Men vi hade under några år sommarstationer i Durbet då någon av våra evangelister stannade några månader och vi gjorde regelbundna besök. Det började redan år 1929. Prinsen behövde ännu en serie behandlingar, och för att inte våra resor skulle bli för långa flyttade prinsen till ett tempel en 10 mil väster om Hattin Sum. Vi tog vår medhjälpare Bårr med dit för att se till patienterna och utföra evangeliskt arbete, och prinsen gav lamorna befallning att sätta upp två filttält åt oss för sommaren en bit från templet. Så inträffade det märkliga att avgudaprästerna fick sätta upp den första sommarstationen för oss i Durbet. Vi tackade Gud och ville i detta se ett tecken på evangelii seger även i Durbet.

Under de senare åren av kriget gjorde japanerna det omöjligt för våra kamrater att besöka Durbet. Prinsen lär nu vara död. Åtskilliga Durbetmongoler ha varit gripna av evangelii budskap. Jag tänker särskilt på två. Den ene, Demtjik, skildras rätt utförligt i »Vid Gobiöknens gränser» sid. 249—255. Han var inte långt från Guds rike, och hans frimodiga vittnesbörd blev troligen orsaken till hans undanröjande. Den andra var en äldre lama som genom Ultji och Bojen Ko fördes till kunskap om Guds gåva i Jesus Kristus. Vi tacka Gud för den dörr som en gång öppnades i Durbet. Låt oss bedja att vi åter må få nåd och tillfälle att predika Jesus Kristus och honom korsfäst för Durbets folk.

Förändringar på Svenska Mongolmissionens expedition.

Fröken Karin Wenzel frånträder sin befattning.

Fröken Karin Wenzel, som sedan år 1933 varit anställd på Svenska Mongolmissionens expedition, har lämnat sin plats och från och med den 1 september inträtt såsom bokförerska på Evangeliska Fosterlandsstiftelsens expedition. Samma dag, som var en söndag, hölls på Hotell Excelsior i Stockholm ett avskedssamkväm för fröken Wenzel, därvid representanter för styrelsen, missionärskåren och medarbetarna på expeditionen uttalade ett hjärtligt tack för det trogna och synnerligen värdefulla arbete fröken Wenzel utfört i Svenska Mongolmissionens tjänst under en lång följd av år. Samtidigt uttalades varma tillönskningar om Guds välsignelse för den nya arbetsperiod, som nu börjat. I sammanhang härmed överlämnades en minnesgåva.

Härmed vill jag också begagna tillfället att i alla Svenska Mongolmissionens vänners namn över hela vårt land uttala ett varmt och hjärtligt tack till fröken Wenzel för den duglighet och plikttrohet hon alltid lagt i dagen vid utförandet av sin dagliga gärning på expeditionen. Det har alltid varit en tillfredsställelse att där möta fröken Wenzels glada ansikte och förnimma den vakenhet och det intresse, varmed hon följt missionens utveckling

och uppgifter både här hemma och ute på fältet. Att hennes hjärta har varit hos Mongolmissionen och dess arbete, dess missionärer och dess vänner har man aldrig kunnat misstaga sig på. Nu vill jag också såsom representant för Mongolmissionens vänner tillönska fröken Wenzel all Guds välsignelse med vad det innebär både till kropp och själ för den nya verksamheten och för dagar som komma.

*

Samtidigt har jag att å styrelsens vägnar meddela, att missionär Joel Eriksson är kallad att hjälpa till med arbetet på expeditionen. Han har redan tillträtt denna sin befattning. Detta hindrar naturligtvis icke att han i den mån hans tid tillåter alltfort kommer att göra missionsresor i landet och skildra Guds verk bland det mongoliska folket. Vi tillönska också missionär Eriksson rik välsignelse från Gud i hans nya gärning. Må Gud välsigna hela expeditionen och alla som arbeta där.

J. E. Lundahl.

Meddelanden.

Välkomstmöten för våra från Mongoliet senast hemkomna missionärer — missionär och fru Paul Georg Svensson, missionär och fru Folke Persson, fröken Gerda Ollén, syster Dagny Hansen, fröken Vivan Almqvist och fröken Frideborg Svensson — anordnas den 6—8 oktober, enligt följande program.

Söndagen den 6 oktober kl. 11 f. m. Missionsgudstjänst i Brödraförsamlingens kyrka Sveavägen 32—36, missionsoffer.

Söndagen den 6 okt. kl. 6 em. Missions och offermöte i Betesdakyrkan Floragatan 8.

Tal av pastor Arthur Johansson och de nyhemkomna missionärerna. Sång av damkören. Missionsoffer.

Måndagen den 7 okt. kl. ½8 em. Offentligt samkväm på Hushållsskolan Margareta Drottninggatan 69 4 tr. De nyhemkomna missionärerna medverkar. Tisdagen den 8 okt. enskilda möten för styrelsen och missionärerna.

*

Missionskretsens ledare i Borås köpman och fru Karl Ränge ha bett oss meddela att missionärerna Svea och Anders Marthinson kommer att medverka vid det höstoffermöte som anordnas i de förras hem Getholmsgatan 32 Borås söndagen den 6 oktober kl. 4.25 em. Mongolmissionens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

*

Konferensen i Södertälje

för det andliga livets fördjupande hålles onsdagen den 9—fredagen den 11 oktober. Kristna av alla samfund inbjudas. Mötestider: onsd. o. torsd. 11 f. m. o. 5 e.m., fred. 11 f. m. o. 4 e. m. Mötet för yttre missionen hålles fredag afton kl. 7.30. Talare: Prins O. Bernadotte, Dr Graham Scroggie, Biskop Th. Arvidsson, Pastor Bengt Arvidson, Kommendör Axel Beckman, Hovpredikant Sven Danell, Pastor H. D. Landberg, Fil. mag. Margareta Malmgren. Sångbok: Evangeliska sånger. Konferensbyrån, tel. 30 747, (helst 8—9 f. m.), öppnas d. 30 sept. och tillhandahåller konferenskort à 2 kr. mot postförskott samt ombesörjer anskaffande av logi m. m. Gemensamma måltider å Hushållsskolan, Storg. 1.

Kommittén.

Influtna missionsgåvor.

Augusti månad		*Januari—augusti månader*	
1945	1946	1945	1946
3.061: 23	2.406: 86	54.678: 24	50.978: 15

Redovisning.

APRIL MÅNAD.

Nr 1083 J. O., Malmö 2 kr; nr 1084 A. E, Lund 10 kr; nr 1085 J. J., Klevshult 5 kr; nr 1086 A. A., Borgstena 10 kr; nr 1087 gm J. O., Öckerö, till P. G. Svensson 15 kr, d:o till Folke Persson 15 kr; Kollekt vid middagssyfören. i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 12 kr; nr 1088 R. L., Stockholm till infödd medarbetare 45 kr; nr 1089 H. S., Hässleholm 2: 50 A. M., Ystad 10 kr; nr 1090 S. A., Göteborg gm R. Ö., 50 kr; nr 1091 A. W., Hudiksvall 5 kr; nr 1092 hemgångna Albertina Broströms sista missionsoffer gm O. N., Boden 10 kr; nr 1093 K. B.-L.,

Stockholm 5 kr; E. P., Gullestorp 2 kr; nr 1094 R. W., Bankeryd 10 kr; nr 1095 A. L., Jönköping 10 kr; nr 1096 E. W., Göteborg 5 kr; nr 1097 E. N., Klippan 10 kr; nr 1098 M. E., Klippan 2 kr; nr 1099 E. N., Bohult 3 kr; nr 1100 G. B., Sundsvall 5 kr; nr 1101 A. G., Stockholm 10 kr; A. M. A., Stockholm 150 kr; nr 1102 H. N., Skellefteå 50 kr; nr 1103 G. E., Arvika 5 kr; nr 1104 A. G. T., Toftbyn 3 kr; nr 1105 E. G., Mariestad 25 kr; nr 1106 E. H., Karlskrona 5 kr; nr 1107 E. S., Ununge 28 kr; nr 1108 B. S., Malmköping 5 kr; nr 1109 L. U., Stockholm 10 kr; nr 1110 S. K., Tranås 3 kr; nr 1111 D. J., Vänersborg 2 kr; nr 1112 A. G., Uppsala 15 kr; nr 1113 V. E., Latorpsbruk 10 kr; nr 1114 K. P., Timmele 5 kr; d:o till Emma Johanssons minne 3 kr; nr 1115 E. Å., Uddevalla 10 kr; nr 1116 N. G., Stockholm 10 kr; nr 1117 E. E., Karlskrona 20 kr; nr 1118 A. L., Arvika 5 kr; nr 1119 A. H., Hälsingborg 1 kr; nr 1120 I. N., Härnösand till försäljningen 5 kr; Kollekter gm M. Havermark: Betelkapellet, Borås 27:17, Ulricehamn 49:35, Donsö 85 kr, resebidrag Göteborg 50 kr, Mölndal 65:17; Soldathemmet Uddevalla 15 kr; Uddevalla frikyrkliga samarbetskommitté 15:20; nr 1121 E. F., Stjärnhov 5 kr; nr 1122 S. S., Hökerum 10 kr; nr 1123 I. J., Flugeby 10 kr; nr 1124 B. E., Hudiksvall 3 kr; nr 1125 A.-S. A., Gävle 6 kr; nr 1126 Testamentsmedel efter avl. fröken Kerstin Persson, Hälsingborg 1.857:40; nr 1127 K.F.U.M., Karlskrona 600 kr; nr 1128 J. O., Hörby 25 kr; nr 1129 G. J., Norrköping 3 kr; nr 1130 H. P., Stehag 3 kr; O. A., Linköping 10 kr; Insamlat gm Joel Eriksson: F. P., Uppsala 8 kr, L. L., Uppsala 3 kr, Kollekt Blå Bandet, Uppsala 40 kr, M. Ö., Bollstabruk 10 kr, Bollsta-bruk 27:35, O. S., 1000 kr, Kollekt Karlstad 152:45, Ulvsby 118:56, M. H., Sala 10 kr; nr 1131 I. J., Göteborg 10 kr; nr 1132 G. A. M., Trollhättan 5 kr; nr 1133 L. P., V. Tryserum 20 kr; nr 1134 J. J. H., Järvsö 5 kr; nr 1135 L. E., gm A. A., Runsten 10 kr; nr 1135 G. D., Långlöt gm d:o 5 kr; nr 1136 E. F., gm V. J., Närunga 10 kr; Kollekter och gåvor gm Elsa skallsjö: Smedjebacken 59:61, Ludvika, 40 kr, Gåvor, Nås 16 kr, I. L. S., spbm 20 kr, Dala-Järna 76 kr, Skamhed 88:08, Fru S—g 5 kr, Gävunda 84:78, Stackmora 24:50, Orsa 50:60, Vinäs 23:68, Falun 50:61, T. B., Diö 2 kr; nr 1137 A. B., Kristianstad 25 kr; nr 1138 H. K., Lenhovda 25 kr, nr 1139 Rantens lilla syfören. gm E. L., Falköping 50 kr; nr 1140 J. K., Karlskrona 25 kr; nr 1141 A. B., Mönsterås 5 kr; nr 1142 A. J., Mönsterås 5 kr; nr 1143 H. N., Nälden 3 kr; nr 1144 S. S., Hjältevad 3 kr; nr 1145 Mongolvännerna i Strömsund till missionärernas hemresa 36 kr; nr 1146 E. J., Motala 7 kr; nr 1147 Röke Missionsfören. gm I. P., 50 kr; nr 1148 S. H., Klippan 20 kr; nr 1149 K. A. H., Boden 3 kr; nr 1150 C. L. K., Bankeryd 5 kr; nr 1151 A. T., Skara 50 kr; nr 1152 A. L., Lyckås gård 10 kr; nr 1153 S. K., Strängsered 3 kr; nr 1154 M. J., Jämshögsby 25 kr; nr 1155 K. G., Stockholm 5 kr; nr 1156 A. S., Höganäs 15 kr; »Tora» 7 kr; S. S., Stockholm 5 kr; nr 1157 R. D., Örkelljunga 10 kr; nr 1158 E. L., Västerås 3 kr; O. Th., Hälsingborg 20 kr; nr 1159 G. K., Knivsta 5 kr; E. H., Stockholm 3 kr; nr 1160 O. N., Äppelviken 16 kr; Kollekt vid middagssyföreningen i Stockholm 16:40; J. N., Skillinge 10 kr; nr 1161 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 1162 Th. S., Hammarbyhöjden 3 kr; nr 1163 A. J., Lyckås gård 5 kr; nr 1164 A. S., Södertälje 10 kr; nr 1165 O. R., Tyringe 50 kr; nr 1166 Småskolebarnen I Jonstorp gm H. M. O. 15:25; nr 1167 A. F., Kåge 5 kr; Kollekter och gåvor gm E. Skallsjö; Svärdsjö 55 kr, Vilohemmet d:o 25 kr, Enviken 55 kr, Mornäs 10 kr, Floda 30:80, Idkersberget 77:80; nr 1168 M. J.,

Runhällen 5 kr; nr 1169 H. o. E. J., Jönköping 100 kr; nr 1170 E. F., Allerum 10 kr; nr 1171 Salems ungdomsklass, Habo gm S. W., 30 kr; nr 1172 »E. R.» 20 kr; nr 1173 I. L., Söråker 3 kr; nr 1174 V. O., Tärnsjö 3 kr; nr 1175 A. B., Stockholm 10 kr; nr 1176 O. C., Stockholm 10 kr; nr 1177 G. M., Stockholm spbm 22 kr; nr 1178 Jönköpings Ev. Ungdomsfören. gm A. S., 100 kr; nr 1179 J. H., Lerberget 50 kr; nr 1180 Broddbo syfören. gm E. C—n, 50 kr; nr 1181 M. E., Smål. Taberg 45 kr; nr 1182 N. J., Glimåkra 2 kr; nr 1183 A. N., Arvesund 5 kr; nr 1184 M. S., Leksand 100 kr; Från Strömbäck gm A. B., Stöckeby 20 kr; Th. v. S., Halmstad 10 kr; nr 1185 J. B., Uppsala 4 kr; nr 1186 R. E. E., Kilafors 15 kr; nr 1187 G. T., Sunne 5 kr; nr 1188 L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 15 kr; nr 1189 A. R., S. Sunderbyn 3 kr; nr 1190 E. J., Asklanda gm P. S., 3 kr; nr 1191 P. J., Borås 10 kr; nr 1192 H. T., Klinga till Hanna Karléns minne 20 kr; nr 1193 Ulvöns missionsfören. gm P. M. P. 25 kr; nr 1194 E. F., Ljungbyholm 23 kr; J. A. A., Lidköping 8 kr; J. F., Kalix 3 kr; nr 1195 A. T., Ystad 10 kr; nr 1196 E. o. K. R., Borås efterskörd från mongolstund till Syster Sveas underhåll 25 kr; nr 1197 H. J., Malmö 5 kr; nr 1198 A. P., Mariestad 3 kr; nr 1199 »Konungens ärende hastar» 100 kr; nr 1200 K.F.U.M., Karlshamn 200 kr; nr 1201 E. C., Kristinehamn 3 kr; nr 1202 M. L., Rådom 3 kr; nr 1203 T. R., Sävedalen 3 kr; nr 1204 E. B., Mölndal 10 kr; nr 1205 L. B., Skellefteå 10 kr; nr 1206 N. P., Göteborg 1 kr; nr 1207 S. J., Malmö 5 kr; nr 1208 Broddbo Missionsförsamling gm N. P., »Offergåva på långfredagen» 123 kr; nr 1209 H. F., Lingbo 10 kr; nr 1210 B. J., Höör 15 kr; nr 1211 G. J., Ransta 10 kr; nr 1212 K. H., Gimåfors 10 kr; nr 1213 A. H., Toftbyn 8 kr; nr 1214 L. J., Klässbol 3 kr; nr 1215 I. J., Skillingaryd 3 kr; nr 1216 O. P., Mölndal 5 kr; nr 1217 Onämnd, Ulricehamn 100 kr; Mongolkretsen i Djursholm till Bimbas underhåll 135 kr; Kollekt vid middagssyföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 13:47; I. B., Norrtälje 25 kr; nr 1218 Tabergs missionsförsamlings syförening 91 kr; nr 1219 E. N., Vinslöv 5 kr; nr 1220 M. S., Sala till Borrs underhåll 150 kr; nr 1221 E. O., Gökhem 10 kr; nr 1222 E. H., Glumslöv 6 kr; nr 1223 A. S., Hälsingborg 5 kr; nr 1224 E. L. J., Jönköping 3 kr; nr 1225 M. D., Stockholm för maj—juni 10 kr; nr 1226 Från missionsstund i Gerilås till M. o. F. Perssons hemresor gm E. P., Ope 35 kr; nr 1227 Mongolvänner i Flykälen vid skördefest den 23/4 50 kr; nr 1228 E. A., Borgholm 3 kr; nr 1229 L. E., Piteå 20 kr; nr 1230 H. H., Leksand 8 kr; nr 1231 A. H., Söderhamn 4 kr; nr 1232 E. L., Katrineholm 5 kr; E. W—n, Stockholm 15 kr; nr 1233 a) D. K., Göteborg till försäljningen 10 kr; nr 1234 a) E. K., Göteborg d:o 5 kr; nr 1235 a) M. L., Göteborg d:o 3 kr.

Summa Kronor 8.366:17.

MAJ MÅNAD.

Nr 1233 b) M. U., Lista 50 kr, d:o till hem- och utresor 25 kr; nr 1234 b) H. T., Mullsjö 10 kr; nr 1235 b) A. J., Gisebo 5 kr; nr 1236 L. A., Göteborg 3 kr; nr 1237 A. N., Bräcke 10 kr; nr 1238 K. M. A:s Stockholm pensionskassa till G. Ollén 143:75; nr 1239 H. L., Luleå 48 kr; nr 1240 J. L., Borås 10 kr; nr 1241 F. o. M. T., Hofors 450 kr; Onämnd, Ystad 10 kr; nr 1242 H. S., Hässleholm 2:50; nr 1243 G. A., Floda st. 2 kr; nr 1244 N. N., Stockholm till Sedjin Battås underhåll 60 kr; nr 1245 S. A. T., Karlskoga 8 kr; nr 1246 S. A., Skagervik 3 kr; nr 1247 V. H., Göteborg 1 kr; nr 1248 K. N., E-stuna 15 kr; L. H., Klågerup

till Elsa Bengtssons utresa 15 kr; nr 1249 Arvsmedel efter avlidna Evelina Karlsson, Grillby gm. O. P., 1000 kr; nr 1250 H. T., Knippla 10 kr; nr 1251 F. L., Toarpsdal 1 kr; nr 1252 S. J., Borås 5 kr; nr 1253 O. M., Glimåkra 100 kr; nr 1254 H. A., Jämshögsby 10 kr; nr 1255 M. O., Åshammar 30 kr; nr 1256 S. B., Glimåkra 1 kr; nr 1257 G. L., Lanna bruk 50 kr; nr 1258 E. E., Stockholm 30 kr; nr 1259 R. L., Norr Edsbyn 5 kr; nr 1260 A. H., Rögle 15 kr; nr 1261 Karlskrona K.F.U.K. gm. R. N. 56:91, nr 1262 B. M., Vålådalen 5 kr; nr 1263 I. H., Luleå 13 kr; nr 1264 B. H., Landskrona 10 kr; F. O. V., Mälarhöjden 10 kr; Försäljningen i Stockholm 3.524:02, nr 1265 Z. B., Trelleborg 25 kr; nr 1266 E. B., Hälsingborg 15 kr; nr 1267 A. J., Alem 3 kr; nr 1268 Onämnd 220 kr; nr 1269 E. K., Ulricehamn 5 kr; nr 1270 E. K., Rogslösa 25 kr; nr 1271 M. N., Östersund gm. E. P., 50 kr; nr 1272 E. W., Göteborg 16 kr; nr 1273 A. P., Smål. Burseryd 3 kr; nr 1274 H. M., Skellefteå 8 kr; nr 1275 E. A., Göteborg 5 kr; nr 1276 Onämnd 25 kr; nr 1277 A. L., Arvika 3 kr; nr 1278 L. N., Uppsala 3 kr; E. G., Tidan 3 kr; nr 1279 A. S., Norrköping 8 kr; nr 1280 B. O., Huskvarna 25 kr; nr 1281 Ocke missionssyfören. gm. S. W. M. 65 kr; nr 1282 A. G. O., Borås 5 kr; nr 1283 A. G., Karlskrona 5 kr; K. N., Stockholm 3 kr; K. M. A., Stockholm till Gerda Olléns hemresa 500 kr; nr 1284 K. J., Ängesdal 2 kr; nr 1285 A. o. A. P., Kvidinge 50 kr; nr 1286 M. L., Skellefteå 100 kr; nr 1287 A. B., Övertorneå 300 kr, G. B., Stockholm 1 kr; nr 1288 Mongolgruppen i Strömsund 24 kr; nr 1289 Mongolvän gm. E. K., Påskallavik 1 kr; nr 1290 R. J., Hälsingborg 10 kr; nr 1291 A. L., Tärnsjö 2 kr; nr 1292 H. B., Kristinehamn 5 kr; nr 1293 O. N., Klässbol 8 kr; Kollekt vid samkväm å Margareta, Stockholm 202:38, K. V-A, Stockholm 100 kr; Insamlat gm. Joel Eriksson; Kollekt Tabernaklet, Stockholm 46 kr, Valparbo 20 kr, Elinge 28:88, M. W., Jönköping till V. Almquists underhåll 140 kr, M. E. A., d:o till d:o 17 kr, J. A., d:o till d:o 6 kr; Ljungby 100 kr, Röke 41:07, Sundsgården 84:30, resebidrag 15 kr, Örkelljunga 127:57, Ängelholm 190 kr, M. K., Sundsgården 3:50, Östra Ljungby 111:75, Elim, Trelleborg 226:66, Eslöv 85 kr, Hälsingborg 61:05, Lerberget 83:73, Kvidinge 56:07, Jonstorps och Farhults kyrkor 212:24, Höganäs 51 kr, Mjöhult 74:50, Mjöhults syfören. spbm 65 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren vår Gud, kallar. Apg. 2:39.

Ljusglimtar från Mongoliet
— 27:de årgången —
ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.
Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Høvermark.*
Prenumerationspris kr. 2: — per år.
Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.
Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
78546

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 11	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Nov. 1946

Vi bedja Eder, våra bröder...

I förstone trodde jag som mina förfäder på avgudarna. Jag bad till dessa.

Men borta hos den utländske doktorn hörde jag om Jesus. Jag började att förstå att det var något underbart att tro på Frälsare-Guden. Avgudarna, som vi gjort med våra händer, vad äro de? Tomhet. Endast en Gud och Frälsare finnes; om vi tro på Jesus, frälsar han oss till kropp och själ. Det har jag funnit. En stor frimodighet har kommit i mitt inre.

Nu bedja vi Eder, våra värderade bröder och systrar, att tänka på och bedja för edra mongoliska bröder, som äro förvillade av onda makter och nedtryckta under syndens börda. Bedjen, att de må föras till den sanne Guden. Medan vi ha tid, låtom oss anstränga oss för att hjälpa dem som sjunkit i syndens dy. Jesus kan förvisso omskapa mongolernas hjärtan.

Enke Billik.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM